

7 Dec. '43: Lieve Allemaal, eden een schokkende dag voor me. Vannacht is weer een buurman celgenoot weggehaald. Wy spraken veel samen en waren die 3 maanden nog aā aan elkaar gehecht. Ik heb hem in zyn laatste ogenblikken nog mogen bystaan. Het is tenslotte toch alles Gods wonderlyke bestiering en zonder Zyn wil gebeurt ons nietige mensen toch niets. Vanmiddag kreeg ik zo mogelijk nog grotere klap. Ik werd uit myn cel gehaald voor verhoor en zo maar ineens voorgesteld aan myn direbare vriend uit myn organisatie Lex. De klap was, ik geef het eerlyk toe, raak! Wanneer U wist wat ik doorgemaakt heb, om hem toch maar in vryheid te houden, zoudt U het misschien begrypen. Het heeft niet mogen baten. Wy hebben het klaar kunnen spelen, dat ik by hem in de cel kom (cel 550). U begrypt hoe gelukkig wy daardoor zyn. Alleen is myn contact met U nu natuurlyk verbroken. Schryven mogen wy nu ook niet meer! Zoudt U toch nog contact willen houden met Meyr, Muetgeert. Misschien kunt U toch nog wel eens iets te weten komen van ons. Vandaag blyf ik nog in cel 605. Myn vriend Lex was opgewekt tydens verhoor en maakt het best. Dit zal voorlopig dus ons laatste contact zyn. Houd moed! Houd moe! Ik denk zeer veel aan U. Groet allen. In 't byzonder, Leo, Ellen en Sollevelds. Dag Vader, dag Mams, dank voor alle lieve zorgen. Uw liefhebbende Rob.